

JØRN LIER HORST

**METSÄÄN KÄTKETTY
ARVOITUS**

Suomentanut Päivi Kivelä

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Norjankielinen alkuteos *CLUE – Rivertongåten*

First published in Norway by Kagge Forlag AS 2015

Copyright © Jørn Lier Horst & Kagge Forlag AS 2015

Published by agreement with Salomonsson Agency

Suomenkielinen laitos © Kustannusosakeyhtiö Otava 2022

Suomentanut Päivi Kivelä

ISBN 978-951-1-41427-8

OTAVA
KIRJAPAINO

Keuruu 2022

Cecilia Gaathe asuu Täysihoitola Helmessä. Hänen isänsä Alan W. Gaathe on täysihoitolan omistaja ja johtaja. Cecilian äiti Iselin Gaathe hukkuu mystisesti Venepoukamassa edellisenä kesänä.

Leo Bast on juuri muuttanut Venepoukamaan. Hän asuu täysihoitolan yksityisellä puolella äitinsä Rebekan kanssa, joka on palkattu hotellin johtajaksi. Leon vanhemmat ovat eronneet. Hänen isänsä on toimittaja ja asuu Dubaissa.

Une Flaker asuu vanhempiensa ja kahden veljensä kanssa vanhassa kalastajan talossa Venepoukaman itäpuolella. Unen isä Widar Flaker on kalastaja ja äiti on opettaja kaupungissa.

Egon on Unen koira. Sen nimi on Egon, koska se on egoistinen ja itsepäinen ja toimii lähes aina oman päänsä mukaan. Polvenkorkuisella sekarotuisella Egonilla on kihara ruskea turkki, pitkä häntä ja kostea kuono. Egonin väitetään polveutuvan poliisikoirasta.

Täysihoitola Helmi

Täysihoitola Helmen rakennutti Cecilian isoisan isoisä yli sata vuotta sitten. Silloin vieraat tulivat höyrylaivalla syvänmerenlaituriin tai junalla kaupunkiin, mistä jatkoivat hevosvaunuilla rannikolle. Sodan aikana saksalaiset valtasivat täysihoitolan upseerien asunnoksi. Sen jälkeen omistajia oli useita, kunnes Cecilian äiti ja isä ostivat talon, kunnostivat sen ja alkoivat vuokrata huoneita vieraille. Cecilia ja hänen isänsä asuvat täysihoitolan yläkerrassa yksityisellä puolella, samoin kuin Leo ja hänen äitinsä. Cecilian tornihuone kohoaa korkealle täysihoitolan yläpuolelle.

Sisältö

1. Merkitty reitti	9
2. Oksia ja neulasia	15
3. Uusi vieras	19
4. Hullu tohtori	24
5. Valoja pimeässä	31
6. Laukauksia	36
7. Heijastinmies.....	41
8. Tohtorin talo.....	47
9. Laatikon sisältö	52
10. Matkustajia takapenkillä	57
11. Kahvia	63
12. Panttivangit	68
13. Sähkökatkos	73
14. Tuolinjalka	78
15. Ansa.....	83
16. Kylmässä	87
17. Vaihtoehdot	92
18. Posket punoittavat	97
19. Walther PP	101
20. Oppaina	106
21. Yövirtiointi	112
22. Suunnittelija	118
23. Hattupäinen mies.....	123
RENÉ DESCARTES.....	127

"COGITO, ERGO SUM,
AJATTELEN, SIIS OLEN."

RENÉ DESCARTES, 1596–1650

1. luku

Merkitty reitti

”Jokin välkkyy tuolla metsässä”, Cecilia sanoi.

Hän seisoj tornihuoneen ikkunassa ja katseli itään päin. Ruudun reunat olivat huurteessa. Ulkona oli jo pimeä. Kello oli vasta puoli viisi iltapäivällä, mutta koska maa oli vielä lumeton, ulkona oli säkkipimeää tähän aikaan vuodesta.

Leo tuli hänen viereensä.

”En minä näe mitään”, hän sanoi.

”Odota majakan valo.”

Ankeriasniemen majakan valo pyyhkäisi maisemaa minuutin välein. Unekin tuli katsomaan ja kaikki odottivat.

Majakan valokiila liukui Venepoukaman yli. Kun se osui vanhaan täysihoitolaan, tornihuoneessa leimahti kirkas, valkoinen valo. Se siirtyi eteenpäin. Tien varressa vastapäätä rannan vanhoja uimakoppeja valo heijastui jostakin puiden keskellä, he näkivät lyhyen välähdyksen ja sitten pimeni taas.

”Olet oikeassa”, Une sanoi. ”Valo heijastuu jostain.”

He odottivat ikkunassa majakanvalon seuraavaa kierrosta. Egonkin tuli uteliaaksi. Se nousi takajaloilleen ja nojasi etutassuilla ikkunalautaan.

Cecilia painoi otsansa kylmään ruutuun. Hänen isoisänsä isoisä oli rakentanut täysihoitola Helmen yli sata vuotta sitten. Tornihuone oli tehty hänen vaimolleen. Vaimo oli taidemaalari ja käytti tornia työhuoneena. Kun Cecilian vanhemmat ostivat täysihoitolan, tornihuoneesta oli suunniteltu ylellistä sviittiä, koko talon parasta huonetta, jossa hääparit ja kuuluisuudet voisivat yöpyä. Portaat olivat kuitenkin niin jyrkät ja kapeat, että palopäällikkö kielsi vuokraamasta huonetta vieraille. Niinpä torni oli jäänyt Cecilian, Leon ja Unen käyttöön.

Valokiila eteni taas metsän laidan ja osui johonkin kiiltävään, sitten valo siirtyi eteenpäin ja metsä pimeni.

”Varmaan vain jotain jonka joku on heittänyt pois”, Leo arveli ja meni takaisin istumaan puhelin sylissä.

”Käydään katsomassa”, Une ehdotti.

Egon oli samaa mieltä. Se avasi suunsa niin että kieli roikkui ja heilutti innokkaasti häntäänsä toivoen, että pääsisi retkelle.

Cecilia otti takkinsa, mutta Leo jäi pelaamaan puhelimella. Egon meni hänen luokseen ja tönäisi kostealla kuonollaan.

”Hyvä on”, Leo huokaisi ja nousi.

Leon äiti seisoj alakerran aulassa vastaanottotiskin takana.

”Menettekö ulos?” hän kysyi.

”Käväistään vain”, Leo vastasi.

”Onko teillä tarpeeksi vaatteita?” äiti kysyi. ”Ulkona on kylmä.”

Äidillä ja Leolla oli oma huoneisto täysihoidolassa ja he asuivat siellä vakituisesti niin kuin Ceciliakin isänsä kanssa. Vieraille vuokrattavia huoneita oli kolmekymmentäkaksi ja ne olivat täynnä vain kesäisin. Nyt joulun alla vain muutama huone oli vuokrattu. Huoneen 214 asukas seisoi aulassa ikkunan lähellä kädet selän takana ja katseli ulos aivan kuin olisi odottanut jotain. Miehen vieressä pöydällä oli šakkilauta mustat ja valkoiset nappulat pelivalmiina. Hän käänsi päätään ja katsoi heitä kun he kulkivat ohi Egonin kanssa. Hänellä oli tumma lyhyt tukka ja katseessa oli jotain niin kovaa ja kylmää, että Ceciliaa alkoi viluttaa vaikka he eivät olleet vielä ehtineet ulos pakkaseen.

Egon juoksi edellä maantietä alamäkeen. Välillä se pysähtyi haistelemaan jotain ja jatkoi sitten matkaa. Se heilutti häntäänsä tyytyväisenä kun oli päässyt ulos.

Vastaan tuli auto ja Une huusi Egonin luokseen.

”Tuolla!” Cecilia huusi kun autonvalot heijastuivat jostain kiiltävästä, joka heilui puiden välissä vain vähän matkaa edempänä.

Autoa ajoi Edgar, täysihoidolan kokki. Hän heilautti kättään ajaessaan ohi. Sitten tuli taas pimeää. He olivat kuitenkin ehtineet nähdä, mikä välkkyvä esine oli.

Arvoituksen ratkaisu oli arkinen. Cecilia huomasi olevansa pettynyt tullessaan paikalle, josta välähtely oli näkynyt. He kolme olivat kokeneet Egonin kanssa monenlaisia viimeisen puolen vuoden aikana. Nyt ei ollut tapahtunut mitään moneen viikkoon ja Cecilia oli uskottellut itselleen, että tornihuoneen ikkunasta näkyneet välähdykset voisivat olla uuden seikkailun alku. Selitys oli kuitenkin yksinkertainen. Kuusen oksasta roikkui pyöreä heijastin lyhyen narun päässä.

Leo nauroi ja osoitti sitä.

Une oli ollut yhtä innoissaan kuin Ceciliakin eikä halunnut antaa vielä periksi.

”Kukahen sen on ripustanut?” hän pohti ääneen. ”Ja miksi?”

Cecilia meni lähemmäksi ja otti heijastimen käteensä. Siinä luki pienin kirjaimin *Valtion tielaitos*.

”Se on sidottu lujasti kiinni”, hän sanoi ja yritti irrottaa heijastimen oksasta.

Majakan valo pyyhkäisi taas ohi ja valaisi metsää hetken.

”Näittekö?” Une kysyi. ”Tuolla riippuu toinen heijastin, vähän kauempana metsässä!”

Leo sytytti puhelimen valon ja käänsi sen metsään päin. Suunnilleen kolmen metrin päässä välkkyi toinen heijastin oksien välissä.

”Aika kummallista”, hän myönsi ja meni katsomaan.

Egon painoi kuononsa maahan ja seurasi häntä. Cecilia ja Une tulivat perässä.